

OH NEW YORK, NEW YORK!!

Una visita a Nova York és, d'entrada, un retrobament amb aquelles imatges del nou món que hem vist mil i una vegada a les pel·lícules i a la televisió. Sí, talment com passa en els films, allí tot és possible, i la realitat esdevé quotidianament distorsionada pels fets de cada dia.

La competència sense límits és manifesta i latent: des dels gratacels més recents de l'illa de Manhattan, significativament anomenada «The Big Apple» (la gran poma/manzana), amb els noms de les multinacionals, que s'aixequen desafiadament cap al cel sense cap mena de vergonya (the twins-les bessones) i els no tan nous amb aire de modernisme decadent fins als programes de televisió on hi guanya aquell que aconseguix assolir la bogeria més inversemblant.

També la contradicció del sistema és clara i patent: al costat i més enllà de les grans avingudes amb botigues luxoses i de la gent que camina decidida a pilons, elegantment vestida, hi ha l'altra cara de la moneda, de la misèria immensa del Bronx i de Harlem, de la impotència de solucionar un problema social, dels pilons d'escombraries materials i humanes que d'una forma irreversible s'hi generen.

Però per altra banda, Nova York, pretén captar «l'amor», com diu l'eslogan, amb tota una sèrie de satisfaccions fora de mida. Et farà content si vols passejar-te tranquil·lament (excepte en el cas d'en John Lennon) de dia, de nit no ho vaig provar, en un parc immens al bell mig de la ciutat, al Central Park, on els esquiroles et vindran a saludar carinyosament com si et coneguessin de tota la vida. Podràs agafar el «Subway» o metro i amb una rapidesa bàrbara emergiràs en un altre continent, ple d'orientals amb parades al carrer, un Chinatown fascinant i comercialitzat, ple de restaurants xinesos gastronòmicament recomanats alguns d'ells pels millors periòdics de la ciutat i com anècdota curiosa, en un d'ells hi ha la fotografia d'en Kissinger que s'aprofita com a propaganda perquè un dia hi va anar a sopar.

Hi ha també uns museus molt ben proveïts perquè amb diners s'ha comprat la cultura de mig món i no hi falta res. Exposicions d'artistes, de fotografia, obres de teatre...

És també un nucli de vida artística en tots els sentits, hi ha tot de galeries d'art amb obres de pintors europeus als aparadors, un barri «artístic» amb casetes no gaire altes, el «Grenwich Village», amb pubs i locals petits i acollidors on hi van començar a cantar, entre altres llocs, Joan Baez i Bob Dylan, amb concerts de jazz, amb música country, amb música de la New Wave... Oh consumisme sense mesura ni proporció!

Realment hi ha moltes coses atractives i llamineres com per pensar que t'hi estaries de bon grat una temporada satisfent la teva curiositat també sense límits, i aniries un dia a la nit a veure Woody Allen en aquell pub tan cèntric on hi toca cada dilluns el clarinet amb una banda de jazz; et passejaries tot un matí per aquelles inacabables avingudes escapçades per carrers numerats mentre la gent camina a un ritme molt marcat; quan volguessis una mica de cultura t'arribaries fins a un museu i t'assabentaries de la història dels pobles de l'Àsia o aprendries tot manipulant, unes quantes lleis de física, viatjaries per tot l'univers i quan estiguessis tip t'endinsaries enmig dels camins de roure roig del Central Park. Ah!, i fent de turista, pujaries fins a l'Empire State perquè la ciutat es rendís als teus peus o te l'aniries a mirar una mica més de lluny des de l'estàtua de la llibertat.

I la gent què? Això sí que és difícil d'explicar perquè s'ha de veure i és preocupant alhora, si com es diu, Nova York és el model d'allò que esdevindrà aquí dintre deu anys. Per acabar diria que Nova York és la lliçó més perfecta del món capitalista actual en el qual nosaltres també ens trobem immersos.

EUGÈNIA CROS

A la guàrdia urbana se li veu la pistola

Passeig gairebé solitari. Un cel ennuvolat acompanya aquest tranquil capvespre. Camino lentament, assaborint el passejar. Unes petjades fidels em guien amb el seu so. L'espai i el temps es barregen en la dimensió del meu cervell. Més que veure, sento passar la Casa Patxot, el Casino dels senyors... Els taxis damunt la sorra em fan botzinar: —Ja m'explicareu què cony feu, a qui sobre. La para banda de la Montdela, com si fos un petit monstre, m'obstrueix el pas. Faig l'imposada corba i travesso la carretera. Recomenço altra vegada entre un agradable no res, a resseguir unes sensacions, suaument inspirades, per aquesta línia, emmarcada entre el mar i la irracionalitat d'uns edificis nous. Continua la comunió espai-temps. De sobte la negra nit. Dues imatges encara difuses s'acosten. Baixo immediatament del setè cel. Penso que m'he equivocat de pel·lícula. Poso en dubte allò que veuen els meus ulls. Vull despertar! Em pesigo. No hi ha res a fer. Ja els tinc a sobre. Instintivament m'arracono. La seva mirada és penetrant i endurida. El cos tibet fa joc amb un estereotipat caminar de cinema. L'uniforme descordat, amb l'antena que surt de la butxaca del darrera, harmonitzen amb un ample cinyell. Penjant d'aquest, el fruit de la meua astorada preocupació: Una mortífera pistola. (Pobres automobilistes si no obeeixen les indicacions de la nostra Guàrdia Urbana, pobres peatons que es passin els semàfors en vermell, ai d'aquell que deixi el cotxe mal aparcat, pobret d'aquell que discuteixi una infracció...).

Amb ràpid i diligent cop d'ull em repassen de dalt a baix. Afortunadament tiren avall. Ara camino més de pressa, tinc la sensació que m'han perdonat la vida...

1000 i 1